

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm

10

20

30

40

50

60

70

80

90

100

10

20

30

40

50

60

70

80

90

0

En Elfers Klagesang

over sin Elskerindes Falskhed.

(Forfattet af Ole Bjørge)

Well. Kan noget Menneske udfige etc., eller: Den fulde
Naame rædsomt lyste, Ven over Dødens Hvilested.

Vi maa af Skjæbnens Haand modtage, Enhver
hvad Lod den os bestaar, Endel kun Fryd og sorgfri
Dage, Og blide Kaar tilfalden er. For Andre Mod-
gangs bittere Skaaler, Og Lidelser den skjænker i, Og
Armod's tunge Falk tilmaaler, Og strør med Torne
Livets Sti.

I hvor mit Die h:n jeg vender, Exempler nok jeg
for mig ser, Seg selv af tung Erfaring kjender, Og
derpaa havt har Prøver fler, Mig Smertens Pile
dybt har truffet, Midt i min Ungdoms fagre Vaar.
Af trolos Ven forskudt og kuffet, Reddsiet dybt af
Sorg jeg gaar.

Lig blode Vor er Juglings Hjerter, Hvert Indtryk
let det taager mod, Der mangen Gang en navnlig
Smerte I unge Bryst sig efterlod. Bedragne Elfer
kan ei glemme, Den første omme Kjarlighed; Her
mægter ei Fornustens Stemme At give saaret Hjer-
te Fred.

Hvo fundet har en dydig Kvinde, Som tro, oprigtig
er og huld, Han Livets Lykke vist vil finde, Han eier
mer end Skat og Guld. Ved hendes omme, varme
Hjerter, Blid svinde Livets Dage hen, Og moder stund-
dom tunge Smertes, Hun tro og kjarlig deler dem.

Ei kan jeg rose mig og sige: Jeg denne Lykke fun-
det har; Jeg beilet ogsaa til en Pige, Et kjarligt Ja
var hendes Svar, Som hun frivillig monne give, Og
love med Haand og Mund, Bestandig huld og tro
at blive, Til Livets sidste Dag og Stund.

V box 29:849

Det tændtes i mit unge Hjerter, En Elfskops Puc om
og varm, Mig ahned ikke at jeg nærte, En Slange
trædte ved troe Barm. Om hendes Dyb jeg tvivlet
ikke, Og kunde aldrig tænkt, ei drømt, At jeg af hen-
de skulde drikke, Den bittere Staal jeg nu har tømt.

Min falske Ven du lønede ilde, Min varme Ung-
doms Kjerlighed; Hvad skal min tunge Sorg for-
milde? Hvor finder jeg min tabte Fred? O! ubarm-
hjerterig har Du saaret, Det Bryst, hvori Dit Villid
stod, Med Smertens Pil Du gjennemboede, Det
Hjerter, som Dig bankede mod.

I Stilhed maa jeg nu begræde, Forsmaaet, haablos
Kjerlighed, Mens Du i uforstyrret Glæde, Af ingen
tung Bekymring ved. Du hører ikke mine Sukke,
Og mine Taarer ser du ei; Du Livets bedste Blomst
kan plukke, Mens Tidser vore paa min Ve.

Naar mørke Tanker mig omtaage, Og skumle Nat
er taus og stil; Naar mine trætte Dienlaage, Til
kvægsom Sovn ei lukkes til. Da finder Du vel ro-
lig Slummer, I ny erobret Gissers Arm, Urørt af
al den Sorg og Kummer, Du plantet dybt i denne
Barm.

Gud har Samvittighedens Stemme, Dit Hjerter ei
til Anger vort, Maaſke Du engang vil fornemme, En
Rost, Du aldrig før har hørt, Maaſke naar Tidens
Haand har læget, De Bunder, Du mit Hjerter gav,
En dybere i Dit er præget, Om spodst Du smiler
nu deraf.

O grusomt har Du mig bedraget, Og brudt Din
dyre Trofskabs Ed, En Andens Haand Du har mod-
taget, Og skænket ham Din Kjerlighed. Undskyld-
ning kan Dig ikke nytte, Din Falskhed er jo aaben-
bar, Det Baand, som Du med mig mon knyttede, Med
frække Haand Du overskar.

Langtfra at jeg Dig vil forbande, Ei heller skal jeg
hævne mig, Men skulde Du med Tiden fænde, At
Falskheds Logn har rammet Dig, Da hudst, hvor tungt
Du mig bedroved; Gjenkjældelsen den fandt Dig dog,
Da du dit falske Spil udøvet, Et Ansvar stort Du
Dig paadrog.

Som Avner hen for Vinden driver, Som Is for
Solen smelter bort, Saa skal Menederen ei tri-
ves; Hans syndig Glæde bliver fort. Bedrageren
skal Straffen ramme, Om tidligt eller sent det sker,
Den Falske blive skal tilskamme, Exempler nok man
derpaa ser.

Din Regnskabsdag vel ogsaa kommer! Det feiler ei,
den kommer vist; Retfærdighedens vise Dommer, Ei
skuffes kan ved Vogn og List. Da kan Din Frækhed
Dig ei nytte; Din Trædshed er ei stort bekyndt;
Naar han engang vil Lønnen bytte, Hver faar den
Lod, som er fortjent.

At hver skal lide for sin Brode, Det er en vis, en
afgjort Sag, Den falske for sin List skal bøde, Med
Angersild, med Hjertenag! Guds skrevne Lov i Sjælens
Indre, Samvittighedens Aloorst, Kan frækkest Syn-
der ei forhindre, At minde hoit om lønlig Brost.

Til falske Glæde har Du bundet, Dit hele Hjerter
og Dit Sind, Og tror Du vykken der har fundet,
For anden Lykke var Du blind. De Glæder, som
fra Dydens Kilde Udspudler, har Du aldrig kjendt,
Maaſke det angret Dig forsilde, Naar Lysters vilde
Rus er endt.

Tilgivelse Enhver skal finde, Som angret Feil og
bedrer sig, Det være Mand, det være Kvinde, Det
være Fattig eller Rig. Saa lad da Angers Taarer
flyde, Sog hen i Bon til Naadens Gud; Stræb
Ungdoms Daarskab at fortryde, Forend Du gaar af
Tiden ud.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

End er det Dig som mig forborgen, Hvorlænge vi
skal vandre her; I dag er Tid maaske i Morgen Bort
Timeglas udrundet er. O! lad os derfor ei opsætte,
Men ty til Frelsens Kilde hen, Og bede Gud han
vil udlette, Vor Syndeskyld og glemme den.

Net som en Strøm er Livets Dage, Ustandset vin-
der Tiden hen; For hver en Gang vi Aande drage,
Tilbagelægges lidt af den Vi skal forlade Stovets
Bellig. Bort rette Hjem er ei paa Jord; Vel den, som
her opfylder trolig, Hvad Kristus lærte ved sit Ord

Til Herren alt mit Haab jeg sætter, Hans Ord, hans
Gæste stuffer ei; Han Sorgens mørke Taage letter Og
jævner Trængslers Knudret Bei Han trostede mit
svage Hjerte, Og styrked mit forsagte Mod; Og gav
mig Kraft i haabløs Smerte, Da nær ved Afgrunds
Rand jeg stod.

Udset min Synd, Alnaadens Fader! For Christi
Skyld, o hør min Bøn! Giv at jeg Næstens Feil
forlader. Saa bod din elskelige Søn. Svag er jeg
selv, det ved du Herre! Min egen Kraft tilstrækker
ei; Men ved din Hjælp jeg stærk skal være, Og staa
omskjondt paa slibrig Bei.

Forladelse Du og skal have, Fordist af mig min fal-
ske Bøn! Jeg priser Gud for hver en Gave, Jeg tak-
ker og for Lidelsen. Det er i Modgangstid vi prøves;
Og Hjertet drages bedst til Gud, I Medgangs Tid
saa let vi løves, Og glemmer Herrens Lov og Bud

Farvel Du, som jeg havde kaaret, At leve med paa
denne Jord, Hvor dybt Du har mit Hjerte saaret.
Jeg ei udtrykke kan med Ord, Din Lykke jeg ei mis-
under, Gud lad det stedse vel Dig gaa, Engang vel
lægges mine Bunder, Om længe end de bløde maa.

[Thomsen] Trykt i Kjeldseths Officin.